

Loós Balázs

AnaLog elme I.

A megismerés alapjai
reinkarnációs képek segítségével

Tartalomjegyzék

Előszó	4
A könyv célja	6
Velünk igen, vagy nélkülünk ne?	8
Akkor viszont miért olyan fontos, hogy van-e vagy nincs reinkarnáció?	10
Elfogadás vagy önmegvalósítás?	14
A logikai elme működése	22
Az analóg elme működése	29
A tudat	33
Készíts saját fraktált magadnak!	39
Érzelmek, mintázatok, analógiák működési alapja	42
Egy személyes történet életre kel	47
Gnothi Seauton	53
A megismerés alapjai	54
A viselkedés mintázatának kibontása mélyebben reinkarnációs analógiák segítségével	59
Amikor a logika lezárja az utat a tapasztalás előtt	65
Aki mindig a legrosszabbra számít	68
Lépj ki az elszigeteltségből!	73
A hibás döntés	78
A tudattalan viselkedésminta kialakulása	84
Szabadság	87
Konfliktusból metafora	95
A szeretet	101
Szeretet a gyakorlatban	104

Szeret vagy nem szeret?	110
Mi történik akkor, amikor valamit megváltoztatsz az analóg elmében?	117
Félelem a haláltól.....	122
Félelem mások halálától.....	125
Tükröm, tükröm, mondd meg nékem... ..	131
„Én nem hiszek a reinkarnációban!”	133
... és végül a „happy end”	136
Szabadnak született	140
Soha ne mondd, hogy soha!	147
Epilógus	150
Mindegy hogyan úszol, egyszer úgyis partot érsz.....	152
<i>Függelék</i>	155
<i>Az AnaLog (emberi) elme működése</i>	156
<i>A három alapérzelem keletkezése és működése</i>	157
<i>Boldogság és önismeret; a tudatosodás útja</i>	158
<i>Őszinteség</i>	161
<i>A megismerés folyamata</i>	162

Előszó

A modern emberre vár egy felismerés, mely nélkül az élete szenvedés marad, mint ahogy túlnyomórészt az volt az elmúlt évezredek alatt is. Ez a felismerés az, ami megkülönbözteti a többi élőlénytől a Földön. Az embert kivéve minden más élőlény célja a túlélés, életben maradás. Az ember életének célja viszont már réges-régen más irányt vett, és egyre határozottabban kanyarodik arra. A felismerés lényege az, hogy az ember életének célja nem a túlélés, hanem a tapasztalás és azon keresztül a megismerés.

A tapasztalás tulajdonképpen nemcsak cél, hanem egyben küldetés is, melynek teljesítéséhez eszközülni az elméjét kapta. Az emberi elme az a „szerkezet”, melynek fejlesztésével és egyben használatával lehetségessé válik, hogy a születésekor vállalt céljait bárki elérje és küldetését teljesítse. Ezt általában úgy szokták megfogalmazni, hogy mindenki a számára kijelölt úton halad.

Az elme az eszköz, melynek segítségével az utat követni tudja. Lehetővé teszi a számára, hogy az útját ne külső utasítások, hanem saját, önálló belső jelzések alapján járja, hiszen személyesen ő jelölte ki és vállalta el még a születését megelőzően. Emiatt senki más rajta kívül nem képes arra, hogy olyan pontosan érzékelje, hogy az ő útja merre vezet, mint saját maga.

Sajnos, mire felnő, erről az útról már szinte mindenki letér, ezért ahhoz, hogy követni tudja, előbb vissza kell oda találnia. Az elme ezt is lehetővé teszi a számára. Valójában sokkal nehezebb az útra visszatérni, mint követni azt a későbbiekben. A legtöbben már ezzel kudarcot vallanak.

Az a belső jelzés, melyet követve minden ember visszatérhet a saját útjára, és aztán követni is tudja, a boldogság. Minél jobban letér róla, annál kevésbé boldog, és minél közelebb van hozzá, annál inkább az. A boldogságot mindenki maga teremti meg az elméje segítségével, de erre csak akkor képes, ha előbb megismeri a működését, és megtanulja megfelelően használni. Röviden ezt tudatos életnek, tudatosságnak szokták nevezni.

Az elmének három alkotóeleme van, melyek közül egyet pontosan ismer és kiválóan tud használni a mai ember. Ez a logika, melynek fejlesztése, csiszolása és erősítése az utóbbi évezredek nyíltan vállalt feladata volt.

Az elme másik összetevőjét is mindenki ismeri, és legalább részben egyre többen használni is tudják. Ez az analóg elme, melyet kreativitásnak vagy érzelmi gondolkodásnak is hívnak.

A boldogság megteremtésében a legfőbb akadály az, hogy a legtöbben azt hiszik, választaniuk kell, aközött, hogy a logikájukra, vagy az érzelmeikre bízzák magukat. Aki a logikát választja, az fokozatosan egyre erőteljesebb gátlásokat alakít ki az életében, míg végül teljesen gúzsba köti magát elfojtva, ellehetetlenítve az érzelmeivel együtt a tapasztalást és egyben az életet is. Aki pedig az érzelmeit engedi működni, az kontrollálatlan és kiszámíthatatlan pusztítást vihet végbe közvetlen környezetében és önmagában.

A kreativitás pusztá megélése művészet formájában éppen annyira egoista és öncélú kihasználása az emberi elme adta lehetőségnek, mint a racionális logika könyörtelen alkalmazása az üzleti életben való sikerek érdekében. Minél nagyobb művész valaki, annál gátlástalanabbnak és egoistábbnak tűnhet mások szemében, és annál önpusztítóbb életet élhet.

Az elme nem erre lett teremtve, és egyik út sem vezet a boldogsághoz.

A boldogság kulcsa a tudatosság, melyhez az elme harmadik alkotóelemének, a tudatnak a használatát kell elsajátítani. A tudat megfelelő használatának a kulcsa a figyelem összpontosításában, tehát a koncentrációban rejlik.

Az útra a legkönnyebben azok találnak vissza, akik megértik, hogyan működik az elme, és megtanulják annak alkotóelemeit úgy használni, hogy a segítségükkel feldolgozzák azokat az érzelmeiket, melyek megkeserítik és szenvedéssé teszik az életüket.

Az érzelmek feldolgozásához először láthatóvá kell tenni őket annak számára, aki fel akarja őket dolgozni. Ennek eszköze az analóg elme, mely a kreativitás motorja. A segítségével lehetővé válik az érzelmek megmutatása művészetek formájában. Az analóg elme megfelelő alkalmazásával, az érzelmei segítségével bárki képes olyan történeteket alkotni, melyek tanulmányaink alapján történelmi környezetbe illeszthetők. Ezek a reinkarnációs képek.

Az analóg elme segítségével alkotott reinkarnációs képekkel nemcsak bárki megismerheti a személyiségét és azokat az érzelmi mintázatokat, melyek a döntéseit és cselekedeteit irányítják, de megtanulhatja azt is, hogyan lehet azokat feldolgozni. Ezáltal feloldhatja személyiségét, és visszatálhat arra az útra, melyet a saját maga számára a születése előtt kijelölt.

Budapest, 2014. október 12.

A könyv célja

A nyugati kultúrában elterjedt egyetlen életben való hit a minél gyorsabb tapasztalásra ösztönöz, szemben a lélek számtalan újjászületésében, a reinkarnációban való hittel.

Ha azt hiszed, hogy csak egyszer élsz, akkor égsz a vágytól, hogy változtass. Változtass lehetőleg mielőbb azon, ami nem tetszik neked, amit rossznak ítélsz. Ha azt hiszed, hogy egyszer élsz, akkor neked csak egyetlen dobásod, lehetőséged van, és azt igyekezned kell minél jobban kihasználni, különben elszalasztod a lehetőséget, melyet kaptál. Ez a filozófia türelmetlenné tesz.

A buddhizmus és más keleti tanok ezzel szemben nyugalmat sugároznak. Azt tanítják, hogy nincs sem jó, sem rossz. Hidd el, hogy nincs, és boldog leszel! Csakhogy hinni kevés. Ezt tudni kell, a tudáshoz pedig tapasztalni kell. Az élet célja maga a tapasztalás és azon keresztül a megismerés.

Teljesen mindegy, hogy abban hiszel, hogy csak egyszer élsz, vagy abban, hogy többször is. A világ rendjén ez semmit sem változtat, rajtad viszont annál többet! Figyeld meg és megtapasztalhatod magad is. Persze választásod nincs. Vagy az egyik, vagy a másik szellemben nevelkedtél. Ha a nyugati kultúra szülötte vagy, akkor inkább az egyetlen életben hiszel, és türelmetlen vagy. Te tenni akarsz. Tenni mindaddig, amíg van értelme. De meddig van értelme? Addig, amíg neked rossz? Amíg nem vagy boldog? Hát igen. Ha nem vagy boldog, akkor változtatnod kell, ahhoz pedig döntened és cselekedned kell. Ha valami neked rossz, akkor sürgősen változtatnod kell rajta, különben nagyon feszült leszel, hiszen az életed bármelyik pillanatban véget érhet, és akkor oda a lehetőség. Az egyetlen. És te elszalasztottad. Cselekedned kell, különben feszült leszel. Az a baj az étellel, hogy előfordulhat, hogy az ember előbb-utóbb feszült lesz. Nagyon úgy tűnik, hogy ez velejárója a mai ember életének. Hogy megjelenik, az szinte garantált, de vajon az is szükségszerű-e, hogy meg is maradjon? Egyáltalán mitől leszel feszült?

Feszültség benned is ugyanúgy keletkezik, mint a fizikai világ bármely alkotójában. Kell hozzá két pont, és máris kialakulhat a potenciálkülönbség. Ez a feszültség. Az életedben, a tapasztalataid nem térben, hanem időben követik egymást, ezért a potenciálkülönbség is időben keletkezik két pont között. Van valami, amiről először azt hiszed (az a véleményed), hogy jó, aztán a tapasztalataid alapján rájössz, hogy tévedtél. Valójában nem is jó, hanem rossz. Vagy fordítva. A feszültség abban a pillanatban keletkezik, amikor ráébredsz arra, hogy az, amit korábban jónak hittél, valójában rossz. Ez azért okoz feszültséget benned, mert amíg

jónak hitted, addig az alapján cselekedtél úgy, ahogy azt jónak láttad most viszont már „tudod”, hogy rossz, ezért összezavarodtál. Azt, amit korábban tettél, már nem folytathatod, hiszen rosszat magadnak nem tehetsz (annak nem lenne értelme), viszont máshogy cselekedni nem tudsz, mert csak ez az egyetlen cselekvésminta áll a rendelkezésedre (csak ezt tartod elképzelhetőnek). Így aztán kialakul benned a gátlás. Nem cselekszel, ezért tehetetlen leszel, és azt érzed, hogy az életed elmegy melletted. Rossz neked, de nem tudsz változtatni rajta. Kialakul a nyugati ember legnagyobb ellensége a tehetetlenség és vele a türelmetlenség és feszültség is. Stresszes leszel.

Azt közben nem veszed észre, hogy tapasztaltál valamit. Pont azt tapasztaltad meg, amit a keletiek tanítanak. Egy jelenségről, amit egykoron jónak ítéltél, az életed eseményei bebizonyították a számodra, hogy mégis rossz. Ha egyszer jó, máskor pedig rossz, akkor az azt jelenti, hogy sem nem jó, sem nem rossz. És ezt te megtapasztaltad. Ezzel túl is vagy a feladat legnehezebb részén. Megtapasztaltad azt, hogy nincs sem jó, sem pedig rossz (ezzel a bizonyos jelenséggel kapcsolatban). Készen is lennél, csak hogy van egy aprócska bökkenő. Az a feszültség, amely benned keletkezett a két, időben eltérő pont között kialakuló potenciálkülönbség (vélemény) miatt. Azzal még kezdeni kellene valamit. Fel kellene dolgozni, hogy végre megnyugodhass, és tehesd azt, ami neked jól esik, vagyis lehess végre az, akinek megszületél.

Rá kellene arra jöned, hogy az a bizonyos vélemény, amit egykoron magad is vallottál, tulajdonképpen nem a tied, csak átvetted valakitől. A tudatod segítségével sikerült bizonyítani az eltelt évek alatt, hogy valójában tévedés, tehát az nem te vagy, hanem valaki más. A feszültség nemcsak időben, hanem bizonyos szempontból térben is létezik. Közted és még valaki más között, akinek a véleményét átvetted. Még hátra van a feladat, hogy megtaláld az okát annak, hogy átvetted a másik ember véleményét (hittél neki), vagyis megtaláld azt a pontot, amikor azt a hibás döntést hoztad, hogy hiszel neki. Ennek a feladatnak az elvégzésére lett megalkotva az emberi elme – az AnaLog elme –, mely lehetővé teszi, hogy felismerd azt, hogy ki vagy Te.

Ez a könyv nem arról szól, hogy van-e reinkarnáció, hanem arról, hogyan használhatod az elmédet reinkarnációs képek megalkotására, és miként tudod a segítségükkel megismerni önmagad és feldolgozni az érzelmeket, melyek megkeserítik az életedet.

Velünk igen, vagy nélkülünk ne?

Tudsz úszni? Ha nem tanultál, aligha. Senki sem születik úszóbajnoknak, de azért ha vízbe esik, valahogy kievickél. Ha máshogy nem, hát kutyaúszásban. Ez az ősi ösztön az embernél éppen olyan jól működik, mint az állatoknál. Feltéve, hogy senki nem látott el jó előre tanácsokkal arra nézve, hogy nagyon vigyázz, mert a víztől félni kell. Veszélyes, és könnyen belefulladás. Ha eléggé rád ijesztenek, akkor viszont még abban az esetben is bajba kerülhetsz, ha leérne a lábad, mert arra fogsz számítani, hogy most majd valami baj történik. Azt nem tudod pontosan, hogy mi, de akár bele is halhatsz. Így aztán kétségbeesetten kapálózol, kiabálsz és kapkodod a levegőt, ahelyett hogy azt tennéd, amit az ösztöneid diktálnak. Semmit. Ha nem teszel semmit, akkor észreveheted, hogy leér a lábad, vagy viszonylag gyorsan a felszínre emelkedsz, és kutyaúszásban partot érhetsz. Ezzel a technikával úszóversenyt soha sem fogsz nyerni, de az életedet megóvhatod.

Nemrégiben babaúszásra mentem a családommal. Döbbsen láttam a vízből, hogy másfél éves kisfiam vidám kacagással szalad a medence szélén, majd hirtelen felém fordul, és a vízbe veti magát. Kettőnk közül egészen biztosan én voltam jobban kétségbe esve, mivel senki nem készített fel előre erre a lehetőségre, és jócskán karnyújtáson kívül voltam. Úgy tűnt, hogy cseppet sem izgatja az a tény, hogy nem tud úszni. Teljesen biztos volt benne, hogy elkapom, és felemelem a fejét a víz fölé. Eddig mindig ez történt, igaz, nem velem, hanem az édesanyjával. Akkor bizalom volt benne az irányomban, amit felnőtteknél aligha lehet látni. Teljesen egyértelműen arra számított, hogy ott leszek, és teszem a dolgomat. Ha mi ott vagyunk, akkor nyugodtan ugorhat. Velünk igen! Rendben van ez így. Még csak másfél éves. Hasznos, ha tud úszni, de most még korai. Most még ott van anya, apa, hogy kiemelje a vízből, miután beugrott. Ha be mer ugrani, mert senki nem ijeszt rá, hanem ehelyett – például babaúszáson – hozzászoktatja. Ha most megszokja és megismeri a vizet, akkor később talán még úszóbajnok is lehet belőle.

Abban az esetben azonban jelentősen csökkenek az esélyei, ha mi, a szülei máshogy cselekszünk. Például akkor, ha az édesanyja nem szán időt arra, hogy elvigye babaúszásra, hanem ehelyett elmagyarázzuk neki, hogy óvatos legyen, és a mi felügyeletünk nélkül soha, de soha ne merészeljen víz közelébe menni! Ha megkérdezné, hogy miért, elég nehéz lenne elmagyarázni. Legfeljebb annyit mondhatnánk, hogy nagyon szeretjük, és nem akarjuk, hogy baja essen. Ha eléggé bízik bennünk, és elhiszi, amit mondunk, akkor az jó mélyen beépül a tudattalanjába. Ez a bizalom legalább akkora, mint amekkora bizalommal a fiam belevetette magát a medencébe. Éppen csak egy apró különbség van a kettő között. Ez így hangzik:

nélkülünk ne! Márpedig mindig nem lehetünk vele. Ha netán később döntene úgy, hogy mégis megtanulja, akkor majd félni fog. Nem tudja mitől, de félni fog, mert félni kell, és ha a félelem elég erős, akkor meg sem tanul úszni. Csak fél. Aztán, ha egy napon véletlenül vagy szándékosan vízbe lökik, akkor...

Akkor majd elmondhatjuk, hogy mennyire szerettük őt. Nagyon-nagyon. Annyira nem, hogy elvigyük babaúszásra, és megtanítsuk a víz szeretetére és tiszteletére, csak annyira, hogy elmondjuk, hogy milyen veszélyes, ha nem tud úszni, és vízbe esik, és mi nem vagyunk ott. De hát senki nem születik úgy, hogy tud úszni?

Tudsz úszni?

Ha máshogy nem, hát kutyaúszásban biztosan. Ennyit mindenki tud, de bárki megtanulhat ennél sokkal többet is. Ehhez azonban először fel kell ismernie azt, hogy még nem tud, de szeretne megtanulni. Ha nem ijesztettek rá korábban, akkor jó eséllyel viszonylag könnyen és gyorsan elsajátíthat akár többféle úszástechnikát is. Nem kell más hozzá, mint hogy elhiggye, hogy képes rá. Elhiggye, hogy egy, a kutyaúszástól gyökeresen különböző mozgástechnikával is képes a víz felszínén maradni, és akár sokkal hatékonyabban haladni anélkül, hogy a testi épességét kockáztatná. Ha ezt hiszi, akkor megtanulhat úszni, ha azt, hogy belefut, akkor még az sem biztos, hogy a vízbe belemegy.

Hiszel a reinkarnációban?

Hm. Talán igen, talán nem. Mi a különbség? Ha nem, akkor egyszer élsz, ha igen, akkor nem. Tudsz követni? Nem baj, ha nem, mert úgysem ezen múlik, hogy egyszer vagy többször élünk. Ezt nem Te döntöd el, és én sem. Legfeljebb elhihetjük, ha akarjuk. Bizonyítani úgysem tudjuk. Még senkinek sem sikerült. Persze sokan próbálkoztak már vele, és úgy tűnik egészen jól haladnak, de a bizonyítás önmagában kevés. A bizonyossághoz nem bizonyítás, hanem tapasztalat kell. Márpedig ahhoz, hogy megtapasztald, hogy újjászületsz-e, előbb meg kell halnod. Ha viszont meghalsz, akkor már hiába tudod, nem mész vele semmire, mert állítólag amikor ismét megszületsz, azonnal el is felejtet. (Én biztosan nem emlékszem.) Kezdheted az egészet előlről. Feltéve, hogy újjászületsz.

Akkor viszont miért olyan fontos, hogy van-e vagy nincs reinkarnáció?

Annak idején, amikor hipnózissal kezdtem dolgozni, rettentően kíváncsi voltam rá, hogy milyen lehet az, amikor egy ember felidézi előző életei elfelejtett emlékeit. Abban reménykedtem, hogy sikerül megtudnom olyan dolgokat, melyek nem szerepelnek a történelemkönyvekben. Évekkel később aztán ez az álomom valóra is vált, igaz, az élmény sokszor inkább szívbe markoló, mint felemelő volt. Nehéz kiegyensúlyozottnak maradni, és a kezelés céljára összpontosítani akkor, amikor a kliens éppen elmeséli, ahogy a Colosseumba viszik más keresztényekkel az oroszlánok elé. Én azt tanultam, hogy énekeltek, és bátran vállalták a mártírhalált. Ő viszont sírt, rettegett, és összepisilte magát, amiért mélységesen szégyenkezett is. Nem akart meghalni, és nem volt meggyőződéses keresztény sem, csak hatottak rá a prédikátorok szónoklatai. Nagyon félt a haláltól.

Az első alkalommal azonban – amikor összeszedtem minden bátorságomat, és az egyik kliensemet átvezettem egy ilyen képbe, kíváncsian, de ugyanakkor rettentően óvatosan haladtam előre a számomra ismeretlen terepen – még minderről semmit nem tudtam. Aggódva figyeltem, hogy nem történik-e valami váratlan, veszélyes fordulat, amiről mesélni szoktak. Nem történt. Sem akkor, sem máskor. Később, miután levezettem néhány száz reinkarnációs terápiát, már egyáltalán nem érdekelt, hogy mennyi az ilyen történetek igazságtartalma. A lényeg az lett a számomra, hogy segíteni tudjak az eszközzel, melynek használatában gyakorlatra tettem szert. Közben észrevétlenül megváltozott a világról alkotott felfogásom is, és már meg sem kérdőjeleztem magamban azt, hogy nem csak egyszer élünk. Az emlékek és történetek, melyekkel a reinkarnációs ülések során találkoztam kiválóan alkalmasak voltak arra, hogy megoldjuk vele azokat a nagyon is hétköznapi problémákat, melyekkel a klienseim felkerestek. Egyik alkalommal lehetőségem nyílt arra, hogy személyesen beszélgessek Csaba királyfival. Amiről mesélt, hihetően hangzott, és illeszkedett a történelemtől tanultakba, azonban arról nem vagyok tökéletesen meggyőződve, hogy ő az egyetlen ember, aki ezeket az emlékeket felidézni képes. Csak azt lehet tudni (a történelmi feljegyzések alapján), hogy amit mond, az igaz. Azt nem, hogy egyedül ő emlékszik rá. Én egyáltalán nem vagyok abban biztos, hogy valóban Csaba királyfival találkoztam, de ez nem is izgat. Akár királyfi, akár nem, a problémáját meg tudta oldani, és elégedetten távozott. Úgy tűnt, hogy ő maga sem tulajdonít ennél nagyobb jelentőséget a dolognak.

Van más, ami ennél sokkal inkább érdekel. Miért olyan sarkalatos kérdés az, hogy van-e reinkarnáció, vagy nincs?

Én azt gondolom, hogy azért, mert az ember döntéseit és cselekvéseit jelentősen befolyásolja az, hogy abban hisz-e, hogy egyszer él, vagy pedig abban, hogy nem! A világon elterjedt vallások vagy egyik, vagy másik elképzelés mögött sorakoznak fel, és ennek megfelelően eltérő útmutatással szolgálnak követőiknek arra vonatkozóan, hogyan éljék az életüket. Alapvetően mindkét vonal ugyanazt hirdeti. Döntéseink és életünk nem marad következmények nélkül. Annak terheit viselnünk kell, ezért alaposan fontolóra kell vennünk, mielőtt eldöntjük, hogy hogyan cselekedjünk. Hitünkötől függően azonban más-más megfontolásra ösztönözve. Azt, hogy *hogyan* vállaljuk a következményeket a két tábor különbözőképpen magyarázza.

Amikor valaki úgy hiszi, hogy halála után újjá fog születni, akkor azért érdemes óvatosnak lennie, mert legközelebb esetleg sanyarú sors lesz a „büntetése”, hiszen a karmája erre fogja kényszeríteni. Semmiképpen sem érdemes kapkodnia. Hasznosabb, ha bölcsen, megfontoltan cselekszik, sőt, a legjobb az, ha egyáltalán nem is dönt, hanem inkább elfogadja mások döntéseit. Aki ebben hisz, nem siet sehová. Ráérősen teheti dolgát, és inkább az számít neki, hogy nagyon figyeljen, mert mindennél fontosabb, hogy helyesen cselekedjen. A nagy kérdés a számára az, hogy mi helyes, és mi nem? Ezt vajon honnan tudhatja meg? Hát majd a legközelebbi életében meglátja! Igen ám, csak hogy emlékeket előző életekből nem hozhat magával. Szép kis csapda. Ezek szerint, ha úgy gondolja, hogy most jó élete van, akkor nyilván előző életében jól viselkedett, ha meg nem, akkor nem. Viselkedjen most jobban, aztán legközelebb majd jobb élete lesz. Vagy tanulja meg jónak látni a rosszat is. Ez a világkép nagyon óvatossá teszi az embert, és arra ösztönzi, hogy inkább ne is akarjon változtatni, hanem fogadja el azt az életet, melyet karmája neki szánt. Törekedjen arra, hogy meglássa benne a szépet és jót, mert így boldogan élheti végig, és legközelebb ismét jó sors jut neki osztályrészül, vagy gondolja úgy, hogy nincs sem jó, sem rossz! Ez utóbbi teória nagyon hasznos lehet, csak hogy igen nehéz elhinni, hogy nincs rossz, akkor, amikor az esős időjárás következtében gyenge termést elkobozza a földesúr, és családtagjai ezt követően a szeme láttára halnak éhen. A többség ilyen helyzetben inkább lázadni, mint elfogadni hajlamos. Hogyan higgye el egy ilyen sorssal sújtott ember, hogy mindez neki nem rossz?

Nagy a különbség aközött, amikor csak *hiszi*, hogy nincs jó és rossz, és aközött, amikor *tudja!* Ez utóbbihoz tapasztalatra lenne szüksége. Ki kellene próbálni, hogy ha azt teszi, ami szerinte jó, akkor sem jut előbbre. Ahhoz, hogy rájöjjön, hogy földesúrként sem biztos, hogy boldogabb, mint parasztként, előbb földesúrrá kellene válnia, hogy azt is megtapasztalhatta. Ehhez viszont változtatnia kellene a dolgokon, de a keleti világkép ezt az elképzelést nem

támogatja, vagyis erre nincs lehetősége. Nem változtatnia, hanem elfogadnia kell úgy, hogy felismeri, hogy nincs különbség jó és rossz között. Ehhez először meg kellene tapasztalnia azt, hogy mi a jó, és mi a rossz, hiszen minél gyorsabban szerez tapasztalatokat, annál gyorsabban ráébredhet, hogy a kettő között semmi különbség sincs. Azonban ahhoz, hogy ezt megtehesse, másfajta világrépre lenne szüksége.

Szerencsére a Földbolygón elterjedt másik világrépre pontosan ebben a szellemben lett megalkotva.

A tapasztalás felgyorsításának ösztönzésére a legalkalmasabb az, ha valaki abban hisz, hogy csak egyszer él, hiszen akkor őt az idő már igencsak sürgeti. Ha neki nem tetszik valami, és azon nem változtat sürgősen, akkor könnyen lemaradhat róla, aztán bottal ütheti a nyomát, és kesereghet a saját tehetetlenségén. Aki csak egyetlen életben hisz, annak csak egyetlen dobása van, ezért az ilyen embert leginkább egy dolog foglalkoztatja. Az, hogy neki jó legyen. Nem elfogadni akarja azt, ha neki éppen rossz, hanem mielőbb megváltoztatni. A várakozás és döntésképtelenség a legnagyobb ellensége. Ha most nem szerzi meg azt, amire vágyik, akkor lehet, hogy soha nem kapja meg, hiszen holnapra akár meg is halhat, és azzal oda a lehetőség. Úgy tűnik, hogy a hosszas morális fejtegetések nélküli cselekvéshez sokkal jobban passzol az a világrépre, amelyik csak egy életet feltételez. Ezért a nyugati emberek többsége igencsak türelmetlen, és legnagyobb ellenségének a várakozást, tétlenkedést tartja. Cselekedni bármi áron! Ez az egyik legfőbb törvény, amit követ. Az ilyen ember tehát a gyors tapasztalás érdekében gyorsan dönt, cselekszik, és változtat dolgokon, aminek következtében számos hibát is elkövet, és vétkezik, amiért bűnhődnie kell. A bűnös ember pedig könnyen a pokolra juthat, ami nyilván elgondolkodásra készíti, és lassítja a folyamatot. Erre valamilyen megoldást kellett kitalálni. A megoldás az, hogy ha meggyónja bűneit, akkor feloldozást kaphat alóluk, és így a tapasztalataiból okulva, azok tanulságait hasznosítva zavartalanul élheti tovább pörgős életét. Aki ezt a világrépre-t vallja magáénak, gyorsabban tapasztal többet, sokkal könnyebben dönti el azt, hogy mi a jó, és mi a rossz neki és nem kell másokra hagyatkoznia a döntéshozatalban. Viszont sokkal kevésbé van felkészülve arra, hogy elfogadja a dolgokat olyanoknak, amilyenek. Ennek a világréprenek nagy előnye, hogy a követői bármit elérhetnek, amit csak megálmodnak, de ezt annak árán teszik, hogy lelküket súlyos vétkekkel terhelik. Mire megvalósítják álmaikat – ha egyáltalán sikerül –, felemészti őket a büntudat vagy más néven lelkiismeret-furdalás. Ők nem a tapasztalatlan tudatlanság, hanem az érzelmi terhek áldozataivá válhatnak.

Az egyik világrépre alapja tehát az elfogadás, amit az időtlen reinkarnációs újjászületések hite támogat, míg a másiké az önmegvalósítás, a változtatás és tapasztalás, melynek az alapja az egyetlen életbe, az egyetlen lehetőségbe vetett hit.

Mindkét világnézetnek megvan a maga célja és értelme.

Annak a kérdésnek tehát, hogy egyszer vagy többször élünk, nem sok értelme van. A kérdés az, hogy Te melyikben hiszel? Az határozza meg az életedet, mentalitásodat és tapasztalataidat.

Te hiszel a reinkarnációban? Ha nem, de bizonyítékokat szeretnél, akkor nem biztos, hogy érdemes tovább olvasnod, mert nem fogom neked bebizonyítani azt, hogy létezik. Egyszer majd megtudod. Igaz, nem biztos, hogy mesélni is tudsz majd róla másoknak. Ennek a könyvnek nem a bizonyítás a célja. Ez a kérdés engem cseppet sem foglalkoztat, az azonban annál inkább, hogy mit kezdhetünk vele. Van-e valamilyen előnye annak, ha egy ember abban hisz, hogy többször élünk, és kihasználja az ebben rejlő lehetőségeket? A munkám során azt tapasztaltam, hogy van, mert nagyon megkönnyíti és felgyorsítja az érzelmek feldolgozásának folyamatát. Rendkívül gyors és érdekes módja az érzelmek feldolgozásának és így a konfliktusok megoldásának és az öngyógyításnak is. Feltéve persze, hogy azt is elhiszed, hogy Te gyógyítod meg önmagadat. Az érzelmek feldolgozása akkor is lehetséges, ha valaki elutasítja a reinkarnációt, de ha elfogadja, azzal jelentősen könnyebbé teszi a saját maga dolgát. Az AnaLog reinkarnációs terápia vagy kezelés kiválóan használható viselkedésminták analízisére és módosítására egyaránt.

Ahhoz pedig, hogy ezt megtudd, még hinned sem kell benne. Böven elegendő az is, ha nem utasítod el. A többi már nem rajtad múlik.